

καὶ σκονισμένα ματογυιάλια του — θὰ καταστρώσῃ εἰς τὸ χαρτὶ κάθε λύπην ἢ χαράν, κάθε σκέψιν γελαστήν ἢ πένθιμον, κάθε χονδροκοπίαν ἢ ἀνοησίαν, θὰ τὰ κτενίσῃ, θὰ βερνικώσῃ τὰς λέξεις, θὰ τορνεύσῃ τὰς φράσεις, θὰ τὰ φορμάρη εἰς τὸ καλαπόδι τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ. "Επειτα θὰ τὰ διαβάσῃ εἰς ἐπήκοον τοῦ χάσκοντος πελάτου, ὁ δόποιος συχνὰ δὲν ἔννοει τίποτε ἀπό τὴν στρυφήν δισκαλικήν φρασεολογίαν. Αλλ' ἔκεινος φροντίζει νὰ τοῦ μεταφράσῃ τὰς σκολιάς περιόδους εἰς τὸ χυδαῖον ιδίωμα. Καὶ τοῦ μεταφράσῃ τὰς σκολιάς περιόδους εἰς τὸ χυδαῖον ιδίωμα. Καὶ διπλάτης, εὐχαριστηγμένος, παιρνει τὸ γράμμα καὶ τοῦ ἀφήνει μερικὰ σολδία, μᾶλλον ὡς ἐλεημοσύνην παρὰ ὡς πληρωμήν. Ἐνίστε ὅμιως περνᾷ ἢ ἡμέρα ὅλη, χωρὶς γὰ ἐμφανίζεται κανεὶς. Καὶ αὐτὸς ἔριμένει, νηστικός πολλάκις, τουρτουριζῶν ἀπὸ τὸ κρύο, φηνόμενος ὅπε τὸ θερινὸν καῦμα, λιγωμένος ἀπὸ τὴν πενίαν. Καὶ δοκιμάζει τὸ μαρτύριον τοῦ Ταντάλου, ἣν τύχῃ γὰ τὸν εἰρωνευθῇ ἢ κνίσσα τοῦ ἀντικρυνοῦ μαγειρίου.

"Οταν βραδυάσῃ, τοποθετεῖ τὸ αὐτοσχέδιον γραφεῖον του εἰς κάποιο πλησίον ἔκει παράμερον ὑπόστρων ἢ εἰς κανένα γειτονικὸν μπακάλικο, καὶ φεύγει, σιωπηλός, σκυφτός, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, διὰ νὰ ἔσκουρασθῇ εἰς τὸ βάθος τίς οἶδε ποιας τρώγλης σκοτεινῆς καὶ ῥυταρᾶς μέσα εἰς τὰ λαθυρινθώδη στενοσόκακα τῆς Ιταλικῆς μεγαλουπόλεως.

Κακοπε, ἔξαφανίζεται ἐπὶ δύο, ἐπὶ τρεῖς, ἐπὶ πολλάς ἡμέρας. Είνε ἀρρωστος τάχα; Τὸν ἑτούκισεν ἢ πεντα ἵσως; Μήπως τὰ ἔτιναξε ἀπὸ τὸ νυκτερινὸν ἔπαγιασμα; Ποιός ξεύρει. Κανεὶς δὲν ἔρωτὰ σύντεται διὰ τὰ ἐμψυχα αὐτὰ φρόκαλα τῆς ζωῆς. Φεύγουν ὅπως ἡλθαν. Ἀπὸ τὸ χάσιον εἰς τὸ ἄγνωστον.

Εἰς τὴν θέσιν του δημως, ἢ δόποια θὰ μείνῃ ἀδέσποτος — res nullius, θὰ παρουσιασθῇ ἔνα πρωτὸν κάποιος ὄλλος δυντυχισμένος συνάδειλφος μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ primo oculipandi. Θὰ ἐνθρονισθῇ εἰς διδύμηνα κάθισμα, σοδαρός, ἀμιλητός, συννεφιασμένος τὴν ἔκφρασιν, τὸ δέσμον κάθισμα, σοδαρός, ἀμιλητός, συννεφιασμένος τὴν μορφήν καὶ τὸ μὲ τὰ αὐτὰ τσαλακώματα τῆς συμφορᾶς εἰς τὴν μορφήν καὶ τὸ διδύμηνα, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ μαρτύριον καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἀκαρίστου ἐπαγγέλματος τοῦ δημοσίου γραφέως.

Νεάπολις, Ἀπρίλιος τοῦ 1906

ΣΑΤΑΝΑΣ

Στοιχειωμένο καράβι

ΜΑΤΑΙΑ μὲ κράζουν ἢ ἀκτές κ' οἱ τόποι μὲ καλοῦντες, στῆς πολιτείες μάταια μὲ σπρώχνουν πρίμα ἢ αὔρες. Τραβῶ ἀνοιχτά. Τὰ μάταια μου λιμάνι δὲν θὰ ίδοινε, μαῦρα ἔχω βάψει τὰ πανιά καὶ τῆς ἀντένες μαῦρες.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ